

Zazvonil telefon. „Kluzké a Mazlavé, jak vám mohu pomoci?“ Tuto větu řekl dneska už několikrát a po té, co už tři měsíce seděl na infolince firmy vyrábějící pomazánkové máslo se mu stala tak zažitou frází, že často takto uváděl i své soukromé hovory.

„Dobrý déén, chtěla jsem se jenom zeptat, co znamenají ty malý, čárový kódy na vaší etiketě?“ Podobných otázek řešil denně desítky. Rozhlédl se kolem. V místnosti dřepělo kromě něj několik mladých a perspektivních studentů, budoucí elita národa, přivydělávající si na studium na svých prestižních školách. On byl naopak beznadějně ztracený případ. Po skončení střední se potloukal po všemožných zaměstnáních a že skončil tady považoval v dnešní době vrcholné pracovní krize za malý zázrak. Nicméně větší voser v životě nezažil. Připadal si jako hlásná trouba, jako informační automat, mluvící jukebox.

Někdo mu poklepal na rameno.

„Nerada ruším, ale pan manager by s vámi rád hovořil.“

Podíval se na ní. Měla pěkný nohy.

„Jo, jasně.“

Sejmul sluchátka, odhlásil se, vstal a šel do desátého patra té příšerné prosklené budovy. Zaklepal a vešel.

„Takže éé, Dobrý den, éé, posadte se, éé musím vám oznámit, že éé, na včerejším pracovním meetingu éé kterého se zúčastnili všichni naši bossové a supervizoři bylo na vaše pracovní nasazení jaksi éé uvalena řada stížností. Tedy mi nezbyvá než vás éé jaksi propustit. Samozřejmě děkujeme vám za váš pracovní výkon a přejeeme hodně štěstí.“

Podal mu ruku a na tváři vykouzliil ten nejkouzelnější úsměv jako při přijímacím pohovoru. Byl to nakrátko ostříhaný mladý muž v nejlepších letech, na sobě měl košili, levisky, za sebou několik stáží v zahraničí a malého ptáka.

Cestou domů se procházel spletitou sítí výškových prosklených budov na kterých zářili reklamními slogany: „Mažte a jedte!“ „Pípní a volej!“ „So do it fuck!“ Po celé ulici ulici byly rozmístěny stánky předvolebních kampaní několika stran. Žil ve státě, který se nacházel v největším ekonomickém rozkvětu od Neolitické revoluce. Na ulicích se pohybovaly davy nespokojených, ale výkonných lidí. Pracovní nabídka byla tak obrovská, že sehnat práci bylo takřka nemožné, protože každá se tvářila tak nadějně, že na přijímací pohovory byly zřízeny speciální agentury, kde se muselo zapsat do pořadníku a čekat zda-li náhodou nebudete v v příštích měsících přizván k pohovoru.

Denně bylo zaměstnáno tisíce lidí, ovšem stejné množství bylo propuštěno.

On byl jeden z mnoha, anonymní bod v tečkované struktuře establishmentu.

Přišel domů, namazal si na chleba pomazánkové máslo a zakousl se.